

РЕШЕНИЕ

№ 2143

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 25.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **10340** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс/АПК/, във вр. с чл.172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Р. Й. Т. от [населено място], против Заповед за прилагане на принудителни административни мерки №23-4332-004763/12.09.2023 г. на П.. Инспектор, отдел ПП СДВР, с която е на осн. чл.171, т.2А, б.“а“ от ЗДвП е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна и издадена при допуснати съществени процесуални нарушения - неспазване на установената форма. Моли се заповедта за налагане на принудителна административна мярка да бъде отменена. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - полицейски инспектор в отдел ПП – СДВР – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Административен съд – София -град, Трето отделение, 3 състав, като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.09.2023 г. в 01.14 часа Р. Р. Т. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлявал лек автомобил „А. ТТ“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Й. Т.. При извършена проверка е установено,

че водачът управлява със СУМПС, издадено от Великобритания, посече от три месеца, без да го подмени. Констатирано е, че лицето е влязло на територията на страната на 28.05.2023 г.

Съставен е АУАН серия ГА № 899707/02.09.2023 г.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителни административни мерки №23-4332-004763/12.09.2023 г. по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП, с която на Р. Й. Т. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

По делото са приети като доказателства, документи, удостоверяващи направена резервация в хотел в Гърция на името на Р. Т. за периода 14-17.07.2023 г. В съдебно заседание като свидетел е разпитана Л. Н. Г., от чийто показания се установява, че за периода 14-17 юли 2023 г., тя и Т. са били на кратка почивка в Гърция в [населено място]. Трафикът на границата е бил доста засилен и в двете посоки. При преминаване на границата не са им извършили контролна проверка на лични карти. Пътували са с автомобил „А. ТТ“. Според свидетелката, автомобилът е собственост на майката на Р. Р. Т..

С оглед установеното от фактическа страна, Административен съд София-гард, III отделение, 3 сътсав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. По делото е приложена Заповед 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР, от която е видно, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ. Предвид така изложеното съдът приема, че оспорената принудителна административна мярка е наложена от компетентен орган и при спазване на законовите изисквания за форма, с оглед на което не са налице основания същата да бъде призната за нищожна.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно

средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

Видно от мотивите на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, административният орган е приел, че автомобилът, собственост на жалбоподателя, е бил управляван от лице, което не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС. Посочено е, че лекият автомобил е бил управляван с чуждестранно СУМПС, издадено от Обединено кралство Великобритания, без същото да е подменено след пребиваване повече от три месеца на територията на Република България.

В АУАН, въз основа на който е издадена процесната заповед, е записано, че водачът притежава СУМПС № ТАМАК812014R99CG 02, като е отбелязано, че е издадено от Великобритания, но не е отразено какъв е неговият срок на валидност. Съдът приема, че не е безспорно установено дали към момента на извършване на полицейската проверка, спряното за проверка лице е имало издадено СУМПС от Великобритания, което е валидно.

Дори и да се приеме, че при извършената полицейска проверка лицето е представило чуждестранно СУМПС, издадено от Великобритания, което е било валидно, съдът приема, че не са налице доказателства за момента на влизане на лицето на територията на Република България, които да обосноват извода, че лицето пребивава на територията на Република България повече от три месеца, поради което е било длъжно да подмени СУМПС, в съответствие с изискването на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, според който българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Неизпълнението на задължението по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

В АУАН е посочено, че лицето е влязло в страната на 28.05.2023 г., но не става ясно как извършилите проверката полицейски органи са установили това обстоятелство, което разколебава доказателствената сила на АУАН в тази му част по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

Допълнителен аргумент в тази насока са показанията на свидетелката Г., както и приетите писмени доказателства, които съдът кредитира като обективни, ясни и последователни, от които се установява, че Р. Р. Т. е влязъл отново в България на 17.07.2023 г.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да докаже, че са били налице предпоставките за издаване на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, т. е че спряното за проверка лице е управлявало МПС с чуждестранно свидетелство, което не е подменило след изтичане

на тримесечния срок от влизането му в страната. От ответника в производството не бяха ангажирани никакви доказателства, от които да се установява, че лицето е управлявало МПС с чуждестранно СУМПС, издадено от Великобритания, както и че същото не е изпълнило задължението си да подмени СУМПС след изтичане на три месечен срок от влизането ѝ на територията на Република България.

С оглед изложеното процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в общ размер на 360 лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 350 лв. адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 3 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Й. Т. от [населено място], Заповед за прилагане на принудителни административни мерки №23-4332-004763/12.09.2023 г. на П. Инспектор, отдел ПП СДВР, с която е на осн. чл.171, т.2А, б.“а“ от ЗДвП е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Р. Й. Т. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] сумата от 360 лв. /триста и шестдесет/, представляваща разноски в производството.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: